

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Millian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada i Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rùbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferrà, Josep Gifreu, Alex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Oscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Il·lustració de la portada: Salvador Llosà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.,
Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Remoralitzar l'economia

En general, els esforços propagandístics dels governs acaben tenint algun resultat sobre l'opinió pública, especialment si no hi ha ningú amb un interès real a contradir les dades –i versions– oficials. És el cas de la crisi espanyola que, si bé de bon començament va ser negada, purament i simplement, després ha estat camuflada com una mena de catàstrofe natural, fruit de la conjuntura internacional i no pas de factors interns que es puguin explicar des de dins de les fronteres de l'estat.

Europa –si més no, l'Europa que compta– fa mesos que registra nombres positius i les economies de França i, sobretot, Alemanya, han recorregut gran part del camí que mena aquests estats cap a la plena recuperació. Són economies eficaces, amb grans empreses que tenen els centres de decisió a París o Frankfurt, i que són capaces d'innovar i exportar amb una certa facilitat. Aquesta estructura econòmica, de base molt sòlida, fa de coixí contra les fluctuacions dels mercats financers internacionals i garanteix que el deute públic –i privat– d'aquests estats tingui una bona consideració. A més, qualsevol regió mundial que creixi econòmicament acaba compensant, mitjançant les importacions, les possibles caigudes conjunturals de la demanda interna.

Doncs bé, res de tot això no és aplicable a l'economia espanyola. Un territori on el teixit industrial és feble i concentrat en àrees que aquestes darreres dècades han restat al marge de la inversió pública. Les úniques empreses de grans dimensions són els antics monopolis estatals, cap dels quals no ofereix una producció amb valor afegit destacable. I el fet pitjor és que la major part del creixement espanyol dels últims temps (el *miracle espanyol*, com va ser definit en època de José María Aznar) s'ha basat en el sector de la construcció, un àmbit en què d'innovació pràcticament no n'hi ha i on es continua treballant a base de quantitats ingents de mà d'obra.

Tot això, amb un inconvenient afegit. L'especulació desmesurada sobre el terreny construïble ha contaminat seriosament l'administració. Des dels ajuntaments fins a l'estat mateix, el tràfic d'influències ha estat constant, i això s'ha reflectit en tota mena de negocis de base tèrbola o directament opaca. Edificar o no ha estat un dilema que, en general, s'ha acabat decantant pel sí, i no pas sempre per raons confessables.

En definitiva, l'economia espanyola ha adquirit una mala imatge internacional que es deu a una multiplicitat de factors que fan de molt mal corregir perquè, sovint, són estructurals. De manera que només una actuació decidida des de la política i els jutjats pot posar les bases per a una recuperació encara més que llunyana.

Als nostres lectors

Angela Merkel havia de presidir la portada d'EL TEMPS perquè Angela Merkel ens presideix a tots plegats. La cancellera ha assumit el lideratge europeu i, molt especialment, ha acceptat el paper de l'autoritat que defineix quins són els deures dels estats que ratllen la fallida, entre els quals Espanya. De fet, és un lideratge que té alguna cosa de moral, i per això hem destacat quines són les orientacions que Merkel indica des de la seva pissarra berlinesa. Això a banda, aquesta setmana Víctor Maceda desgrana el perfil i els mèrits de la vicepresidenta de la Generalitat valenciana, Paula Sánchez de León. La dona que, si per a Francisco Camps van molt

mal dades judicialment, podria posar la foto com a cap de cartell del PP valencià.

Salvador Cot